

съмъ ги пазилъ, та сега ли? . . .

. . . Ти вижъ за Добре и Бон-жора, поразпитай . . . Богъ да ти помага . . .

Сбогувахъ се съ него и обещахъ презъ май да се видимъ; но не биде. Когато дойдохъ въ Ловечъ въ началото на юни всѣки отъ познатитѣ ми, офицери и учители, вмѣсто поздравъ, ми казваха:—

— Късно пристигаашъ. . . Дѣдо попъ Георги напустна всички ни.

Това бѣше за мене като гръмъ отъ ясно небе. Азъ бѣхъ натирилъ работата си въ Букурещъ само и само да се среща съ него. А толкова много чакаха търсачитѣ на истината отъ тая ми втора среща.

И прави бѣхатъ, като съже-